

NR. 1 MARTS 2006

taburetten

**AMTSGENERALFORSAMLING:
INDSTIK MED INDKALDELSE OG BERETNING**
Statsministeren er hovedtaler.

Per Andersen,
Kaptajn i den Danske Brigade:

Irak – den svære vej mod demokrati

Side 7

Abdul Wahid Pedersen:
Fælles fædreland

Side 3

Bertel Haarder:
Tro og Frihed

Side 4

David Gress:
Den politiske kanon

Side 9

VENSTRE

Foto: Erik Bjørn

Det kommende år

AF LARS STOLSHØJ, FORMAND FOR VENSTRE I KØBENHAVNS AMT

Et nyt år står foran os med nye opgaver og nye udfordringer. Et år hvor vi skal være indstillet på forandringer i det organisatoriske arbejde.

Starten på 2006 har desværre været yderst dramatisk, da Danmark er blevet kastet ud i den værste udenrigspolitiske krise siden 2. verdenskrig.

Hvornår og hvordan krisen udvikler sig er komplet umulig at forudse, da dialogen er mere end svær at få organiseret på alle 3 niveauer, det parlamentariske, det religiøse og sidst – men ikke mindst – gadens parlament.

En ting er dog helt sikker. Indenfor ganske overskuelig tid, vil der rejse sig en til tider hysterisk diskussion om, hvordan og hvorledes regeringen burde have reageret. Med andre ord, oppositionen vil forsøge at drive indenrigspolitisk rov på denne sag og pålægge statsministeren ansvaret for, at krisen har været ude af kontrol. De vil forsøge at udlægge regeringen som dem, der forvoldte problemet og glemme hvorledes sagen startede, og hvorledes og i hvilken retning den udviklede sig.

Det er i den forbindelse vigtigt, at alle vore medlemmer støtter op om regeringen, når emnet diskuteres med venner, familie eller kolleger. Denne sag ville nemlig under alle omstændigheder været opstået, uanset hvor mange mandater DF måtte have.

Vi må alle forsvare, at det ikke var muligt for Statsministeren at afholde mødet med de 11 ambassadører på det grundlag deres skriftlige henvendelse bød. Danmarks leder hverken kan eller bør sætte sig til mødebordet med dem under indirekte trusler!

Danske imamer har haft en klar interesse i at udnytte situationen, for at tilkæmpe sig en højere position i det islamiske hierarki! Samme argument har ledt Syrien til en passiv indsats omkring angrebet på den danske ambassade.

Det mest paradoksale i denne sag, er måske, at mobiltelefonen og satellit-tv har overhalet demokratiet indenom i mellemøsten.

Under alle omstændigheder må vi forvente et indenrigspolitisk stormløb på regeringen og især på statsministeren og Venstre. Med et såret parti som Socialdemokraterne kan vi forvente alle typer af angreb – de vil forsøge med alle midler, og vi skal ikke forvente nogen form for fair dialog.

Organisationen

2006 vil blive et år med megen forandring – også internt i vor organisation.

Inden sommerferien forventes det, at de nye opstillings- og valgkredse bliver vedtaget i Folketinget, og ved Landsmødet i november skal vi vedtage en ny struktur for vor organisation.

Det er et faktum, at amtsorganisationen, som vi kender den i dag nedlægges, men noget nyt vil blive etableret. Det store spørgsmål er blot, hvilket geografisk område den skal dække. En række af de nuværende kredse vil blive udsat for forandring og andre vil få ændret deres geografiske tilhørsforhold.

Under alle omstændigheder fortsætter denne organisation ét år mere, og det vil vi bruge på at styrke forholdet til vore medlemmer og øge antallet af samme.

I håbet om, at alle positivt vil gå ind i arbejdet omkring forandringen, ønsker jeg alle en god arbejdslyst.

Sandhedens time

AF JENS FRIMAND

Med afsæt i de 12 famøse tegninger, suppleret med eget materiale, er det lykkedes en gruppe herboende imamer, at tegne et billede af Danmark som en nation, hvor man forfølger og chikanerer muslimer. På Christiansborg har venstrefløjen travlt med at slå indenrigspolitisk plat på landets udenrigspolitiske krise. Helle Thorning-Schmidt afbryder kun sine angreb på statsministeren, når hun i korte perioder taler om "borgfred". Det må være borgfred internt i Socialdemokratiet hun har i tankerne. For mens Socialdemokraterne kæmper for at finde sit ståsted mellem forsvaret af ytringsfriheden og angrebene på statsministeren, så bliver koret af partiets forhenværende formænd mere og mere sure, som tiden går. Ytringsfrihed er heller ikke nogen let sag for Socialdemokraterne, når man tænker på, at Nyrup i sin statsministerperiode ikke ville mødes med Salman Rushdie.

At politisk uenighed kan medføre boykot, rettet mod et helt lands produkter, er ikke nyt. I sommeren 1995 var den danske venstrefløj i oprør mod Frankrigs atomprøvesprængninger i Stillehavet. Hvis nogen skulle have glemt den danske kampagne for boykot af franske varer, så står billedet af Poul Nyrup Rasmussen iført en lille cykelhjelm måske lidt skarper i erindringen. Den daværende statsminister og partiformand kørte i spidsen af en cykeldemonstration i protest mod den folkevalgte franske regering, og sørgede for, at Det Kongelige Teater måtte aflyse sin turné i Frankrig.

I 1995 havde Nyrups boykot-projekt ikke nogen længerevarende effekt – for Frankrig. Forhåbentlig vil boykotten mod danske varer ret hurtigt klinge af, men som varemærke er "Danmark" ødelagt mange år frem.

Var det korrekt af Jyllands-Posten at bringe de 12 tegninger, der angiveligt skal forestille profeten Muhammed? Nej, men det var godt, avisen gjorde det. Ud over lovgivningens grænser for hvad man kan tillade sig i ytringsfrihedens navn, så er det tilladt selv at vurdere, hvorvidt man gennem sine handlinger generer sine medmennesker unødigt.

Noget godt er der kommet ud af situationen: Etableringen af netværket Demokratiske Muslimer. Netværket er en gave til alle, der bekender sig til demokrati. Forhåbentlig kan det danske netværk blive et forbillede for demokratiske muslimer i resten af verden.

LEDER

SPEAKERS CORNER

Fælles fædreland

AF ABDUL WAHID PEDERSEN, IMAM

Det har været muligt for en lille nation som Danmark at forblive keredansk gennem århundreder. Vi har kunnet udvikle os i vores egen baghave, uden at den store pumpende verden udenfor har haft alt for stor indflydelse på, hvad der skete her. Muligvis til dels fordi vi på de fleste sider er omgivet af vand, og derfor ikke er landfaste med mere end en nabo.

Men nu er verden altså flyttet ind i Danmark, og så må vi vel også forholde os til det. Nogle vælger at forholde sig til det på den måde, at de forsøger at svinge med en tryllestav og ønske hele mængden af fremmede ud af landet. Andre vælger at gå lidt mere konstruktivt til værks. Danmark er et land, der i lige så høj grad som resten af verden er præget af, at det er blevet nemmere at komme hinanden ved. Man behøver end ikke at rejse ud i verden for at møde den, for verden kommer ind ad døren til os over alt i dag. Også her i landet.

Danmark var et monokulturelt og monoreligiøst land gennem mange år, men det har uigenkendeligt ændret sig. Vi har alle en fælles fremtid i Danmark, og for at det skal lykkes at få hele det store spændende puslespil til at falde på plads, er det tvingende nødvendigt, at vi alle tager ansvar.

Det første ansvar består i, at vi ikke nøjes med at se på, hvad "jeg selv" kunne tænke mig, men at vi også ser på, hvad "den anden" kunne tænke sig, og at vi så i fællesskab beslutter os for, hvad der er det fælles bedste. Man kan ofte få det indtryk, at politikere generelt tænker højst fire år frem i tiden. Dette er naturligvis en sandhed med modifikationer, men ikke desto mindre er det et ganske væsentligt parameter i politisk tænkning. Og medierne har det lidt på samme måde. Deres horisont er blot lidt tættere på, nemlig hvad der sælger aviser i morgen, og hvad der giver de bedste tal på bundlinjen, når årsregnskabet skal skrives.

Som religiøs leder har jeg ofte oplevet at blive "stillet til ansvar" og afkrævet afstandstagen, hvis en eller anden med et muslimsk navn et eller andet sted i verden begår en dumhed eller en kriminel handling. Antagelsen er her, at hvis jeg ikke tager afstand, er jeg naturligvis utvivlsomt fuldt på bølgelængde med vedkommende. Hvis man ikke er imod dem, er man med dem. Mens jeg alt for ofte synes at have set vore hjemlige politikere vige uden om at tage afstand, selv når deres egne kolleger på samme arbejdsplads groft overtræder. Det er ikke nogen hemmelighed, at der har været sagt meget grimme ting om f.eks. muslimer fra Folketingets talerstol. Uden at komme nærmere ind på eksempler, som vi alle kender alt for godt, er der ofte blevet sagt ting, som ud over at være generaliserende til det banale, desuden er stærkt nedlandende og uanstændige, hvis man tilsigter en god og ordentlig debat i Danmark.

Her savner jeg, at de folkevalgte også varetager mine interesser som del af et religiøst mindretal i Danmark. Jeg har en grundlovssikret ret til at tilbede Gud, sådan som jeg vil, og finder det derfor dybt krænkende, at visse politikere finder det i orden at tilsvine min religion og min religiøse gruppe over en kam. Og jeg finder det lige så krænkende, når resten af det politiske landskab i Danmark ikke øjeblikkeligt slår i bordet og råber vagt i gevær.

Lad troen være i det offentlige rum, blot der er frihed

AF BERTEL HAARDER, UNDERVISNINGSMINISTER OG KIRKEMINISTER

Skal Danmark være et sækuleret (verdsligt) samfund som Frankrig og Tyrkiet, hvor religiøse symboler, f.eks. tørklæder, er forbudt i det offentlige rum? Eller skal Danmark fortsætte med at være et fler-religiøst samfund, hvor alle har lov at tage deres religiøse symboler med i det offentlige rum? Jeg mener det sidste.

Det kan ganske vist være fristende i den aktuelle situation at forbyde det hele ligesom i de franske skoler: tørklæder, bederum, salmer, juleafslutninger osv. Adskillelsen af stat og kirke giver rene linier og garanti mod anklager for særbehandling af nogen frem for andre. Så kan alle slags prædikanter og imamer henvises til det personlige liv i lønkommeret. Men Danmark er ikke som Frankrig og Tyrkiet. Begge republikker udspringer af historiske opgør med tyranniske kirkesamfund. Derfor holder de al religion ude af politik og det offentlige rum. Det var Atatürks vej til modernisering og europæisering af Tyrkiet i 1920'erne, og det var Frankrigs vej ud af det feudale samfund med udraderingen af kongen, kirken og adelen som politiske magtfaktorer i 1789.

I Danmark var der ingen revolution, simpelthen fordi både kongemagt, kirke og adel reformerede sig selv med hjælp fra et stærkt parlamentarisk demokrati.

"I Danmark bliver ingen generet af kirken." Den har ingen ydre magt, og ingen kan tale på dens vegne. Dens tilskud fra staten er mindre pr. medlem end tilskuddet til andre trossamfund gennem skatte-

fradraget. Ved den lutherske reformation blev den underlagt kongen og er siden 1849 blevet holdt på plads af regering og folketing, som har sikret rummeligheden gennem en omfattende frihedslovgivning (sognebåndsløsning m.v.).

Kirkeministeren er hverken overbiskop eller hellig, men nærmere en slags pedel og regnskabsfører – samt forligsmand, når nogen vil smide hinanden ud af kirken. For som gamle statsminister Stauning sagde: "Når de hellige slås, er fanden løs!"

Der er heller ingen, der bliver generet af kristen-

domsundervisningen i skolen. Enhver kan fritages for faget, hvis forældrene selv vil sørge for religionsundervisningen. Derfor kan vi frit lære børnene bibels historie og salmer.

Det vil være et helt unødigt kulturtab at forbyde kristendommen i det offentlige rum. Når alle børn skal kende Holberg, H.C. Andersen, Karen Blixen, Johs. V. Jensen osv. (den litterære kanon), så skal de da også kende de bibelske fortællinger, som i den grad gennemsyrrer vor kultur. Hvorfor skal de henvises til private søndagsskoler, hvor kun de færreste kommer. Erfaringen viser, at muslimske forældre intet har imod, at deres børn synger salmer og lærer bibels historie. Det er ikke kristendommen, de frygter, det er gudløsheden. Det kan man se på de københavnske skoler, hvor kun en halv procent af de muslimske elever bedes fritaget for kristendomsundervisningen. De deltager også i salmearrangementer med liv og lyst.

Den danske model er ikke forbud mod religion, men grundtvigsk frisind, der giver andre samme ret, som vi kræver for os selv.

“ Når de hellige slås, er fanden løs! ”

Mød social- og ligestillingsminister

Eva Kjer Hansen på Christiansborg

**Mandag den 13. marts 2006 kl. 19.30 præcis
i Venstres Gruppeværelse på Christiansborg, 2. sal, vær. 90.**

Eva Kjer Hansen er ofte i TV, fordi sociale forhold vedrører os alle. Her har du chancen for at møde hende personligt. Hun vil bl.a. komme ind på helt aktuelle emner, herunder følgende væsentlige emner:

Ældrepleje • De socialt udsatte • Kvinders ligestilling

Debatten afsluttes senest kl. 21.30.

Tilmelding snarest og inden onsdag den 11. marts 2006 via e-mail til venstre@jwn.dk eller post til Venstre, Postbox 90, 2740 Skovlunde, med oplysning om navn og adresse, samt mødets navn og dato. Du er velkommen til også at tilmelde et potentielt Venstre medlem, som du kender. Folketingets Reception udleverer Adgangskort til de tilmeldte deltagere umiddelbart inden mødet – men kom i god tid for at undgå kø.

Arrangør: Udviklingsudvalget.

Evt. spørgsmål rettes til udvalgets formand, Vagn Svendsen, tlf. 23 30 16 60.

Globaliseringen kræver markant lavere marginalskat på arbejde

AF MADS LUNDBY HANSEN, CHEFØKONOM, CEPOS

I Danmark udgør den øverste marginalskat på arbejde 63 pct., hvilket er den 4. højeste i OECD. Lande som USA (43 pct.), Schweiz (43 pct.) Tyskland (47 pct.) og Storbritannien (48 pct.) har betydelig lavere marginalsatter for højindkomstgruppen.

Topplaceringen over øverste marginalskat er bemærkelsesværdig, fordi den modarbejder bestræbelserne om at være en førende nation i den globaliserede verden.

Først og fremmest modarbejder den høje marginalskat tilskyndelsen til at arbejde ekstra. Når lønmodtagere tjener 100 kr. ekstra, afleveres de 63 kr. til det offentlige. En så hård beskatning får selvfølgelig mange lønmodtagere til at foretrække fritid frem for ekstra arbejde. Dette er uheldigt for virksomhederne, der har brug for medarbejdere, der er motiveret til at gøre en ekstra indsats, når der f.eks. kommer en vigtig ordre.

For det andet indebærer den stærke progression i skattesystemet (dvs. forskellen mellem den øverste (63 pct.) og laveste marginalskat (43 pct.)), at tilskyndelsen

til at tage en lang videregående uddannelse er beskedent i Danmark. Dvs. vores skattesystem modarbejder regeringens målsætning om, at flere skal tage en lang videregående uddannelse. I det lys burde det være oplagt for VK-regeringen at reducere progressionen i skattesystemet.

For det tredje må det forventes, at den bedst uddannede del af arbejdsstyrken bliver mere globalt orienteret. Det følger bl.a. af, at mange studerende tager ophold på universiteter i udlandet. For disse kan det blive naturligt og let at bosætte sig og arbejde i udlandet – f.eks. i USA eller UK, hvor jobtilbudene er mindst lige så spændene som i Danmark, bruttolønnen højere og skatten lavere. Med andre ord vil stadig flere kunne vælge at arbejde i et andet land end oprindelseslandet. I forhold til denne beslutning er skattesystemet en parameter, der i fremtiden kan medvirke til, at f.eks. danskere vælger at arbejde i udlandet og blive der. Herudover kan den høje marginalskat for personer med høje indkomster medføre, at dygtige udlændinge fravælger det danske

“ Konkret bør mellem- og topskat fjernes ”

arbejdsmarked. I så fald medvirker skattesystemet til et velstandstab i Danmark. Det taler også for en mærkbar lettelse i den øverste marginalskat.

Cepos foreslår derfor, at der sker en markant reduktion i marginalsatten på arbejde. ”Konkret bør mellem- og topskat fjernes, så alle beskæftigede har en marginalskat på 43 pct.” Finansieringen heraf kan f.eks. komme fra en fastfrysning af det offentlige forbrug og inflationsregulering af overførslerne i 7 år. Dermed ville Danmark rykke fra en 4. til 24. plads på ranglisten over den øverste marginalskat. Danmark ville ligge på niveau med USA og Schweiz, men under f.eks. UK og Tyskland. Med andre ord ville vi få et skattesystem, der ville være blandt de bedste i verden, når man ser på beskatning af arbejde.

Reformer nødvendige for at bevare velfærdsstaten

AF PETER GÆMELKE, LANDBRUGSRAADETS PRÆSIDENT

Hvis vi vil bevare velfærdsstaten, er politikerne nødt til at indse nødvendigheden af reformer. Hvis dét sker, kan landbrugs- og fødevarerhvervet fortsat bidrage med finansieringen i form af en udbygning af den nuværende eksport på ca. 94 mia. kr. og beskæftigelse til ca. 180.000 mennesker.

Vi lever i et af verdens rigeste lande. Det skyldes i høj grad, at vi producerer varer og ydelser, som kan sælges til udlandet. Og landbrugs- og fødevarerhvervet er et af Danmarks mest eksportorienterede erhverv – to-tredjedele af produktionen ryger til udlandet.

Vore virksomheder er derfor vant til globaliseringen og kender vigtigheden af, at rammebetingelserne er i orden. Kun på denne måde er vi i stand til at møde de internationale udfordringer og samtidig bevare et stærkt, sammenhængende og solidarisk velfærdssamfund.

Det indebærer for det første, at vi giver den danske uddannelsessektor et stort serviceeftersyn. Vi har i dag verdens dyreste uddannelsessystem. Kravet må være, at vi også har verdens bedste.

For det andet skal vi satse benhårdt på forskning og innovation. Vi skal bruge langt flere ressourcer på grundlagsskabende og anvendelsesorienteret forskning. Det er helt afgørende, eftersom det høje, danske omkost-

ningsniveau tvinger os til at producere andet og mere end standardvarer. For det tredje skal vi i højere grad gøde jorden for innovative og initiativrige danskere. Incitamentet for at gøre en forskel skal være større både for højt- og lavtlønnede. Derfor har skattesystemet brug for en overhaling. ”Det kan ikke være rigtigt, at sofaen er mere attraktiv økonomisk set end at gå på arbejde.” Ligesom det ikke kan være rigtigt, at mange siger nej til at arbejde lidt ekstra, fordi skattefar alligevel tager det meste af den ekstra indtægt. Det er uholdbart.

Der er også et behov for at trimme den offentlige sektor, så den i højere grad kan servicere borgere og erhvervsliv. Ikke mindst i vores sektor er hurtig og præcis sagsbehandling – f.eks. miljøgodkendelser og arbejdstilladelser – afgørende for virksomheder, der skal konkurrere over landegrænser.

Hvis forudsætningerne er til stede, kan vi udvikle fremtidens milliardindustrier. Vi har f.eks. involveret os i et konsortium, der skal vurdere, om dansk landbrug og medicinalindustrien kan finde fælles fodslag i udviklingen af fremtidens sundhedsprodukter.

Det er netop sådanne nye idéer og projekter, der er brug for, og som kan være med til at sikre en velfærdsstat, hvor sammenhængskraft og solidaritet er bevaret. Men det kræver, at også politikerne har mod til at tænke nyt.

Hvor er Hovedstadsregionens stemme?

MICHAEL LANGE, REGIONALPOLITISK ORDFØRER FOR VENSTRE I HOVEDSTADSREGIONEN

Det danske samfund har været igennem den mest omfattende strukturreform i nyere tid, som blandt andet skal skabe større og mere bæredygtige kommuner. Der er ingen tvivl om, at tiden var løbet fra de små kommuner, – især i provinsen, hvor omkostningerne for den kommunale service pr. indbygger var og er væsentligt højere end f.eks. i Hovedstadsregionen. Men det ser ikke ud til, at planen er lykkedes!

Indenrigsminister Lars Løkke Rasmussen har indgået en politisk aftale om at kommunerne i Hovedstaden igen skal "til lommerne" for at udligne overfor kommunerne i provinsen.

Hvordan kan man med den ene hånd gennemføre en strukturreform med det formål at skabe større og mere bæredygtige kommunale enheder (godt nok med et mindre indbyggerantal på 20.000 pr. kommune, end hvad strukturkommissionen havde anbefalet med 30.000 indbygger) og så med den anden hånd igen påligne Hovedstaden, at skulle betale endnu mere til provinsen end før strukturreformen blev gennemført – det er modsigende!

For at sætte en yderligere udligning i relief vil jeg fortælle en lille historie. "En repræsentant fra en kommune med 17.000 borgere i provisionen, der havde 5 idrætshaller, spurgte Borgmester Hans Toft fra Gentofte kommune, hvorfor Gentofte kun havde 2 idrætshaller til 68.000 borgere, hvortil Hans Toft svarede, at for det beløb Gentofte Kommune udlignede hvert år, kunne de bygge 37 idrætshaller – og det var tænkeligt, at alle de 5 haller, som den pågældende kommune havde, var betalt af borgerne i Gentofte".

Der er en meget stor risiko for, at kommunerne i Hovedstadsregionen nu mindsker investeringen i både den lokale og den regionale udvikling og infrastruktur, da virksomhedsskatten også bliver inddraget i udligningsreformen. Kommunerne vil, med det oplæg der foreligger, ikke bare have mindre incitament, men også færre midler til at opretholde investeringen i udviklingen – kun ved at opkræve flere skatter – enten ved en yderligere direkte beskatning af Erhvervslivet via dækningsafgiften (der ikke er dækket af skattestoppet, og som er en skat

der primært benyttes i Hovedstadsregionen) – eller ved en forøget personbeskatning – kan Hovedstaden opretholde konkurrenceevnen.

Hvor er Hovedstadsregionens stemme henne i Folketinget – vi hører kun de Konservative taler Regionen og Erhvervslivets sag. Der er en række jyske stemmer med Peter Skaarup i spidsen, der forhandler med Indenrigsministeren, men hvor er stemmerne fra de politikere i folketinget – der er valgt i Hovedstadsregionen?

Regionsråd Hovedstaden

JENS HANSEN (V), MEDLEM AF HOVEDSTADENS REGIONSRAAD

Vi er nu gået i gang med arbejdet i regionsråd Hovedstaden. I 2006 skal vi forberede overtagelsen af de opgaver, vi skal løse fra 1. januar 2007.

Vi har i Regionsråd Hovedstaden valgt at nedsætte 4 udvalg, som får ansvaret for Regionens hovedopgaver: sygehuse, sundhed, psykiatri og social samt regional udvikling.

Jeg er blevet valgt som Venstres medlem i udvalget for psykiatri og social. Vi har endnu ikke fået beskrevet vores arbejdsområde, det vil sker først i løbet af dette forår.

Den største opgave vi får i udvalget, bliver den behandlende psykiatri, som primært foregår på vores psyki-

atriske hospitaler og afdelinger. Vi skal være med til at sikre regionens borgere den bedst mulige behandling, både når de kommer på de psykiatriske skadestuer, og når de bliver indlagt på hospitalerne. En skadestue for børn og unge og en fortsat udbygning af antallet af enestuer bliver nogle få af de vigtige opgaver på området. Også et godt og tæt samarbejde med kommunerne, så der kommer en sikker sammenhæng mellem den behandlende psykiatri og distrikts- og socialpsykiatrien skal prioriteres højt.

En anden væsentlig opgave i udvalget bliver de sociale institutioner, som overgår til Regionen. Kommunerne kommer for tiden med deres bud på,

hvilke af de nuværende amtsinstitutioner de ønsker at overtage. Alle tilbageværende institutioner overtages af Regionen, og her bliver vores opgave at sikre tilbud af høj kvalitet målrettet mod så mange brugere som muligt. Det er efter min opfattelse utrolig vigtigt, at alle bliver tilbudt en institution målrettet til den enkeltes behov eller handicap.

Der venter os en stor opgave med at samle de psykiatriske og sociale tilbud for 1,6 millioner borgere i en overskuelig og fornuftig organisation. Jeg håber så mange som muligt vil komme med deres input af gode ideer og erfaringer, så vi får skabt de bedst mulige tilbud og rammer på området.

Irak – den svære vej mod demokrati

AF PER ANDERSEN

Irak, fredag den 24. februar 2006: En personlig beretning fra Kaptajn Per Andersen, p.t. udsendt ved den Danske Bataljon i Irak som CIMIC officer.

Den 10. februar 2006 landede vi med den første rotation fra det nye "Irak hold 7" i Kuwait. Derpå gik turen med eskorte, til Shaiba Log Airbase, vest for Basra. Foran hold 7 ligger nu 6 måneder med en meget svær opgave, lange arbejdsdage, i et meget vanskeligt miljø.

Den seneste debat omkring Muhammed-tegninger i Jyllands Posten gjorde forberedelserne og forvent-

en berøringsflade med det irakiske samfund. Vi arbejder sammen med de lokale byråd om at udvikle fornuftige administrative procedurer, få sendt anmodninger om støtte til de rigtige myndigheder og grundlæggende forsøge at trække samfundet i en demokratisk retning. Derudover pågår et arbejde med at etablere væsentlig infrastruktur, afhjælpe kritiske behov for hjælp, der hvor irakerne selv endnu ikke er i stand til at løse opgaven.

ningerne til udsendelsen endnu mere anspændte end de i forvejen var. Ikke mindst for de pårørende i Danmark. Spændingen var heller ikke blevet mindre af reaktionerne på delegationen af danske imams rundrejse i de arabiske lande, umiddelbart inden vi landede i Irak.

I et land der, som det irakiske, har været gennemsyret af 30 års diktatur, konflikter og krig med naboerne, med alt hvad det afstedkommer af fattigdom og armod fylder Muhammed-tegninger ikke meget. Men frustrationerne i samfundet er store og kan let antændes til optøjer og vold. Det er og bliver dygtigt udnyttet af folk, der finder interesse heri.

Afgørende for at trække det irakiske samfund i den rigtige retning er det civil-militære samarbejde, også kaldet CIMIC. I arbejdet med CIMIC har man

Den Danske Bataljon arbejder tæt sammen med Udenrigsministeriets delegation, der er placeret i Basra. Målet er at samtænke den civile og den militære indsats, så vi i videst muligt omfang støtter hinanden, deler erfaringer og koordinerer vores indsats til alles fordel. Samarbejdet er vigtigt og et væsentligt skridt for at opnå en maksimal effekt af den samlede danske indsats i Irak.

Overordnet har det irakiske samfund nu nået et niveau, hvor der i højere grad er behov for at vi faciliterer frem for direkte gennemfører projekter. Irakerne har ressourcerne, de har uddannelsen, og de skal nu vænnes til lokal selvstændighed og det personlige ansvar, som før var dem frataget.

Vi er ikke specialister i at genopbygge samfund i CIMIC sektionen, men der er gennem 10 års internationalt engagement opbygget en ekspertise, der gør en forskel i vore indsatsområder. Og så længe de internationale organisationer og NGO'ere bliver væk, er det en opgave vi skal og vil løse.

MEGET BEDRE SERVICE

*Fordi dine behov
er de vigtigste*

Vesterbrogade 118 A
1620 København V
Tlf. 70 25 25 11 · Fax 70 25 25 12
Mobil 22 40 11 60
E-mail: mbs@mbservicekbh.dk

- ◆ Daglig rengøring
- ◆ Hovedrengøring
- ◆ Erhvervsrengøring
- ◆ Opvaskeentreprise
- ◆ Graffitirens

Kanon – er den kanon eller hva?

AF ELLEN TRANE NØRBY, MF (V), KULTURPOLITISK ORDFØRER

Kulturkanonen er ikke sået i Venstres have, men forhåbentlig kan den gro her. Jeg skal gerne være den første til at indrømme, at jeg har brugt en del tid på at forlige mig med kulturkanonen, for når vi taler om kunst og kultur, så handler det om smag og behag. Og vores smag og behag er ret forskellig og bygger på, hvad vi hver især synes er spændende, inspirerende, provokerende, smukt, æstetisk balanceret, betagende, eller hvad vi nu måtte sætte højest, når vi skal gøre vores mening om et design eller et værk op. Men selv om kunst handler om smag og behag, så er det også helt åbenlyst, at det eksisterer en objektiv kvalitetsskala. Og der er også kunstværker, som er så uundgåelige, at alle bør kende dem. Og det er her, kulturkanonen kan spille en rolle. Den er en gave til alle, som ikke ved hvor de skal begynde, men gerne vil lære mere om dansk kunst og kultur. Det er et inspirationsark, som gerne skal pirre nysgerrigheden og give folk lyst til at gå på opdagelse i mange kunst- og kulturskatte, vi har i Danmark.

Processen vigtig – ikke kanonen

En øget bevidsthed omkring vores historiske kulturarv kan kun være positiv. Men som liberal har jeg haft meget svært ved at forlige mig med, at det skal være med staten som afsender. Derfor har jeg fra begyndelsen lagt vægt på, at det er processen, som er det spændende – det er debatten om, hvad som er god kunst og kultur, det er debatten om, hvilke værker vi som danskere ser noget særligt i. Produktet – selve kanonen er jeg egentligt mindre interesseret i, for jeg opfatter den som en inspirationsark, og jeg har været den første til at velkomme alternative forslag. For kun derved sikrer vi det, som er vigtigt, nemlig en livlig kulturdebat. Personligt savner jeg kvinder. Hvor er Tove Ditlevsen, Anna Ancher og Nanna Ditzels design, eller hvor er en kunstner som Jens Søndergaard, der med sine stærke farver og ekspressionistiske skildringer af mennesker og landskaber ved Vesterhavet betyder meget for en del af os vejrbitte og stædige vestjyder, som netop er vokset op i det miljø, som Jens Søndergaard skildrer. Kanonen tager sit udgangspunkt i det, som er nationalt, hvor mange af os også er dybt forankrede i den egn, vi kommer fra og der eksisterer store geografiske forskelle i, hvordan kunst og kultur opfattes og manifesterer sig, afhængigt af om man er på Oluf Høst Bornholm, Drachmanns Skagen, Kirks fiskere på Vestkysten eller i Scherfigs forsømte forår i København.

“Hvor er Tove Ditlevsen, Anna Ancher og Nanna Ditzels design?”

Men så er vi igen tilbage ved det, som gør, at jeg på en række områder må sige, at kanonen egentligt er kanon. Debatten. At vi nu har et afsæt og et udgangspunkt for en kulturdebat, som handler om det kunstneriske indhold og ikke kun om finansieringen. Det er også gennem debatten, at det afgøres, om det er et elitært eller folkeligt projekt. Vil danskerne bredt deltage i debatten og give deres mening tilkende, eller vil debatten foregå mellem de gamle kendinger i Politikens debat-spalter. Heldigvis kan man sige, at der allerede nu hersker så bred uenighed om kulturkanonen, at den aldrig kan blive en facitliste.

Jeg kan kun opfordre til at deltage i debatten med nok så faglige og ufaglige holdninger. Når alt kommer til alt,

er det en meget personlig oplevelse, hvad der er rigtigt og forkert her. Alene det, at man i den officielle kanon kan finde den ypperste amerikanske, kulturimperialist – Anders And – bør tilskynde en folkelig debat. Senest hørte jeg også en udtale, at hvis kanonen skulle laves igen om 10 år, så ville Kåre Blutnigens omdiskuterede børnebog om Muhammed eller JPs satiretegninger ikke kunne undgå at komme med.

Ikke Brians kultur-kanon

Det er også relevant at spørge, om en kulturkanon overhovedet er aktuel i en stadig mere globaliseret verden. Er det kulturpersoner, som er blevet spændt foran Brian Mikkelsens politiske stridsvogn? Er det, som de radikales Elsebeth Gerner Nielsen siger, en grøft mellem indvandrere og danskere som graves og kanonen blot endnu et skyts som man kan bruge til at slå folk i hovedet med og dele vandene.

Brian Mikkelsen har allerede åbent sagt, at det ikke er "hans" kulturkanon, han savner bl.a. Jellingesten og Kronborg, og det er jo en meget interessant kommentar, fordi den netop understreger, at vi har meget forskellig smag og behag. Ingen er således spændt foran nogen stridsvogn, og de som forsøger at mane kulturkløftspøgelset frem overser en væsentlig pointe, nemlig at hvis man skal have en forståelse mellem kulturer, jamen så kræver det en mulighed for at forstå. På den måde skaber kulturkanonen er gennemskuethed, som kan være meget svær at opnå, hvis man starter på bar bund.

En politisk kanon

AF DAVID GRESS

Hvad er politik? Ingen af de talrige i tidernes løb foreslåede definitioner er uden mangler, men de fleste vil vel være enige i, at politik er en del af et samfunds offentlige liv og nærmere bestemt den del, hvor forskellige kræfter og interesser i forskellige principper og ideologiers navn kæmper om magten og retten til at lægge strategier og træffe beslutninger.

I Danmark gik den afgørende sondring i mange årtier mellem tilhængere og modstandere af mere offentlig styring af økonomi og af borgernes adfærd. Sådan så det i hvert fald ud. Nu viser det sig, at en mindst lige så væsentlig sondring går mellem multikulturalister

og deres modstandere. Multikulturalisterne er tilhængere af, at mindst to ret forskellige kulturer, den europæisk-danske på den ene side og den islamiske på den anden, skal være ligeværdige aktører på det geografiske område Danmark. Deres modstandere mener, at den europæisk-danske eller dansk-kristne kultur har forrang, og at den islamiske kultur skal følge dennes normer og regler.

Hvad er så en politisk kanon? Hvilke bøger bør man læse for at forstå politik? Svaret må nødvendigvis blive personligt. Litteratur om politik fylder hundreder af hyldemeter på ethvert større universitetsbibliotek i den vestlige verden. Skal kanonen bestå af filosofiske og samfundsteoretiske værker om politikens natur som menneskelig handlingsform? Skal den bestå af værker om bestemte former for politik såsom den, der praktiseres i moderne vestlige liberale demokratier? Skal den bestå af værker om politik i Danmark?

Jeg er historiker og anskuer derfor spørgsmålet fra en historisk synsvinkel og nærmere bestemt som spørgsmålet om vigtige værker om, hvordan politik er blevet forstået og udviklet i vor del af verden. Den vinkel er berettiget, eftersom det var europæiske og amerikanske tænkere, der udviklede den samfundstænkning, der er selve grundlaget for overhovedet at tale om politik som en bestemt del af samfundslivet.

Opgaven er da at vælge værker, som illustrerer forskellige aspekter af den udvikling, der førte til den form for politik, der praktiseres i moderne liberale demokratier. Den omfatter bl.a.:

Platon, *Sokrates' Forsvarstale*. Den græske filosof Sokrates blev i 399 f. Kr. henrettet af Athen for at have fordærvet ungdommen og for ateisme. I talen hævder Sokrates, at den enkelte, der kritiserer flertallets meninger, er nødvendig for demokratiet.

Niccolò Machiavelli, *Fyrsten*. Den italienske renæssancetænkere forklarer, hvordan man opnår og sikrer magten ved at manipulere massernes ønsker og lidenskaber. Machiavelli er evigt aktuel, fordi han er skånseløst realist om menneskers natur. Imidlertid er han også moralist; et frit samfund er bedre end et, der lever i slaveri.

Adam Smith, *Nationernes velstand*. Den skotske liberale økonom forklarer, hvordan arbejdsdeling og enhvers interesse i velstand fører til alles bedste, hvis visse betingelser er til stede, herunder en hæderlig forvaltning, fred og lave skatter. Det gode samfund er et, hvor den "naturlige frihed" hersker. Mennesket trives bedst, når det har mulighed for at opnå fordele ved at samarbejde.

The Federalist. Det er en samling skrifter fra den amerikanske forfatningskamp i 1787-88, hvor de ledende forfatningsfædre forsvarede forfatningens principper om magtdeling. Realismen tilsiger, at mennesker vil magt, men et frit samfund overlever i kraft af, at magt bremser magt, så menneskenes lidenskaber tvinges til at samarbejde. En fri statsform kalder det bedste frem i menneskene.

Carl Schmitt, *Det politiske begreb*. Schmitt var fjende af liberalisme og demokrati, men hans værk må læses som det klassiske udtryk for moderne realisme. Politik er den sfære, hvor magtkampe udspilles, og den politiske udfordring er at hindre, at disse magtkampe ender i voldelig konflikt. Det sker ved at undgå, at konflikter moraliseres.

Andre værker kunne nævnes, men det er som nævnt et personligt valg, hvordan man vil sammensætte sin egen politisk kanon.

Hovedstaden bliver igen plukket eftertrykkeligt

AF MADS LEBECH, NÆSTFORMAND I DET KONSERVATIVE FOLKEPARTI OG BORGEMESTER PÅ FREDERIKSBERG

Jeg burde måske nok indlede med et "ved redaktionens afslutning...". Det går nemlig stærkt med drøftelserne om finansiering og udligning. Emnet er "varmt" på mere end én måde. Regeringen sidder nemlig med et ubekvemt hængeparti fra kommunalreformen. Den gang blev det ikke afklaret, hvordan amtsskatterne skulle fordeles og nogle andre "hjørner" udestår også.

De Radikale og Dansk Folkeparti har kvitteret med monstrøse udligningskrav. Også ud over det, der er konsekvensen af Kommunalreformen. Der nævnes krav om helt op til 2.7 milliarder i ekstra overførselsindkomst fra hovedstaden til resten af landet. I skrivende stund er forlydendet, at man lander på en lille milliard.

En væsentlig årsag til at man lavede kommunalreformen var, at der skulle skabes større bæredygtighed i de små jyske kommuner. Såvel økonomisk som faglig bæredygtighed. Men allerede inden man har holdt sit første rigtige byrådsmøde, konstaterer Folketinget, at reformen ikke har den ønskede effekt, og at der skal sendes ekstra penge. Ja, jeg havde aldrig troet jeg ville sige det, men jeg savner næsten Birthe Weiss og hendes også den gang meget urimelige udligningsmodel. For det, som nu kommer, bliver om muligt endnu værre.

Men lad os forholde os til principperne (eller manglen på). Et eksempel: Årets første 99 dage... altså et stykke ind i april, betaler borgerne på Frederiksberg ikke en eneste krone til deres egen service. Alt pakkes i kuverter og sendes ud i det ganske land. Det svarer allerede i dag til 12.000 kr. fra hver borger i byen. Baby som plejehjemsbeboer.

Målet fra det store flertal i Folketinget er, at det skal være endnu mere. Man ønsker nærmest en enhedsskat i Danmark. Helt i strid med hvad der i hvert fald er konservativ tankegang – men vel principielt også Venstres. Og alligevel sker dette, mens vore partier sidder ved roret.

Flertallet mener helt seriøst, at de borgere som yder noget ekstra og betaler de høje skatter ikke må opleve, at deres kommune så også har økonomi til at levere bare en anelse mere service end de kommuner, hvor skatteindtægterne måske nok er lidt lavere, men hvor borgeren til gengæld har meget højere rådighedsbeløb, da så også ejendomspriser og leveomkostninger i øvrigt er markant lavere. Faktisk har en jysk "gennemsnitsfamilie" dobbelt så meget til rådighed som den samme familie på Frederiksberg!

Og helt grotesk bliver det, når man kan konstatere, at såfremt vi skal holde skattestoppet, ja så betyder den skattestigning, som dem som skal sende flere penge evt. må gennemføre, at skatten skal sænkes hos de kommuner, som er modtagere. Dermed bliver skatten lavere for de borgere, som allerede i dag har et markant højere beløb at leve for hver måned.

Jeg mener, at vi skal nytænke hele omfordelingen af ressourcerne, så det ikke blot bliver en omfordeling af skattebyrderne. Det skylder vi kommunalreformen og borgerne. Vi skal sikre, at alle borgere kan modtage en fornuftig service fra det offentlige, men på en måde så de også får glæde af deres egne skattekrone. Og ikke mindst skal vi sikre, at man vejer leveomkostningerne for borgerne med ind i regnestykkerne. Sker det vil reformen blive et fantastisk bidrag til fremtidssikringen af velfærden i Danmark."

Danmark er ikke for tøsedrenge

AF PER LAUTRUP-NISSEN

Den nordøstlige placering af Shandong-provinsen i Kina gjorde den i 1800-tallet interessant for tidens imperialistiske magter og missionærer fik omvendt store dele af befolkningen til vestlige trosretninger. De tyske besiddelser i området kom under japansk kontrol i 1914 og blev først sluppet helt ved den japanske kapitulation i 1945, hvorefter provinsen blev skueplads for opgøret mellem nationalister og Maos partisanhær. I 1947 sejrede kommunisterne og sendte tusindvis på flugt.

Dr. Ran Chen Wang, hans hustru Kuo Che Wu og deres to førstefødte piger var blandt flygtningene. Adskilt og ad omveje nåede hele familien til øen Taiwan.

Den slagne nationalist-leader Chiang Kai-Shek reddede sig i 1949 også til Taiwan. Her forberedte han sig på en generobring af det kinesiske fastland. Denne drøm blev forstærket af den amerikanske hjælp til at stoppe de kommunistiske styrkers fremmarch på Korea-halvøen i 1950.

Opholdet i Taiwan betragtedes af alle som et midlertidigt hjem. Kufferten var altid pakket. Enten for at rejse hjem eller for at flygte videre, hvis Chiangs profetier slog fejl, og det i stedet var kommunisterne, der invaderede Taiwan. Men intet skete.

Det blev derfor i det midlertidige hjem i Taiwan, at familien fik endnu en datter i 1956. Året, hvor opstanden i Ungarn gav håb om at noget tilsvarende kunne ske i Kina.

Dr. Wang ledte et privathospital, og det gav udkomme nok til at forsørge familien og give børnene den

fornødne uddannelse, ud fra devisen om at det bedste – og under flugt det eneste – man kan have med sig er viden, begavelse og uddannelse. For Heidi blev det til studier på katolsk universitet i Taiwan og siden i USA, hvor hun mødte sin danske mand, med hvem hun tog til Danmark.

Denne del af bogen gør det klart, hvorfor Heidis politiske ståsted ikke blev i nærheden af den danske venstrefløj, der om nogen har flirtet med kommunisterne. Titlen "Danmark er ikke for tøsedrenge" henviser til Heidis vanskelige periode med at blive integreret på arbejdsmarkedet, trods en akademisk baggrund. Vi kan utvivlsomt blive bedre til integrering. Men man erfarer også, at det ikke er så smart at isolere sig i en jysk forstad. Senere faldt valget derfor på København. I en meget fin dialog med Bertel Haarder fås indblik i lighederne mellem kinesisk og dansk mentalitet, konfucianisme og liberalisme. Begge kulturer har en pragmatisk livsholdning og fravær af fanatisme. Vi respekterer hinandens integritet, fordi den bygger på at vi ikke ligger andre til byrde. Som kineserne siger: "Det er lige meget om katten er hvid eller sort, bare den kan fange mus".

Forfatter: Flemming Ytzen.

Billesø & Baltzer Forlagene.

198,- kr.

“ Kufferten var altid pakket.
Enten for at rejse hjem eller
for at flygte videre ”

Sælg din forretning gennem os!

Formidling bygger på tillid. Vi hjælper dig med:

- Formidling & vurderinger
- Bevillinger & næringsbreve
- Erhvervslokaler & lejeforhold
- Rådgivning, finansiering & pantebreve

Vi har stor ekspertise i salg af alle typer forretninger, virksomheder og butikker. Vi står til din rådighed gennem hele salgsprocessen. Ring og aftal gratis møde for gennemgang af dine muligheder.

ERHVERVSKONSULENT KURT DAMSTED
DANSK ERHVERVS FORMIDLING APS
GAMMEL KONGEVEJ 109 · DK-1850 FREDERIKSBERG C
TLF. 33 25 33 96 FAX 33 25 33 97 MOBIL 22 82 13 15
E-MAIL KD@DEF-APS.DK · WWW.DEF-APS.DK

Vær ajour med hverdagens jura

Gå ind på <http://interesse.ret-raad.dk>
Tast **kode 218** og markér dine interesse-områder
så får du løbende vort gratis nyhedsbrev pr. e-mail

Advokaterne
Peter Hesselholt (H)
Annette Schepler (L)
Dorte Hesselholt

Ret&Råd

Ret&Råd Ballerup – Advokatfirmaet Peter Hesselholt
Bydammen 8 · 2750 Ballerup · Telefon 44 97 14 14 · Fax 44 66 14 07
E-mail: ballerup@ret-raad.dk · www.ret-raad.dk/ballerup

Vi skal vise duellighed

AF MARTIN GEERTSEN, KULTURBORGMESTER (V)

Venstre kom ikke styrket ud af valgkampen i november. Hvordan håndterer vi den situation? Er svaret gold oppositionspolitik? Nej! Netop nu skal Venstre sammen med andre gode kræfter i Borgerrepræsentationen udvise ansvarlighed. Vi skal vise, at Venstre potentielt kan lede byen. Det gør man ikke ved selvvalgt isolation.

Vi skal tænke langsigtet. Grundstenene til den parlamentariske situation om fire, otte og tolv år lægges nu. Vi skal udstråle viljen til duellighed, og ikke levere vores politiske modstandere et eneste argument til at holde Venstre væk fra fadet med politiske aftaler og forlig.

giver mening at tale om ét borgerligt København, og ikke et borgerligt København, som ævles, kævles og strides. Derfor afholder de tre partier som noget nyt jævnlig fælles gruppemøder, hvor vi drøfter de lidt større perspektiver i det politiske arbejde.

Det tredje udtryk for duellighed er et klart og konstruktivt politisk grundlag for denne valgperiodes arbejde. Venstres

synligt parti, som er optaget af den almindelige københavners hverdag. Arbejdstitlen er "We do care!" Her gælder der naturligvis en særlig forpligtelse for de folkevalgte politikere. Vi skal tale med og lytte til mennesker om deres hverdag – på plejehjemmene og daginstitutionerne, i skolerne og idrætsforeningerne og på arbejdspladserne.

“Arbejdstitlen er "We do care!"”

gruppe vil derfor senest 1. april levere et udkast til politiske

Et andet udtryk for duellighed er et tæt samarbejde mellem de borgerlige partier på Københavns Rådhus. De Konservative, Dansk Folkeparti og Venstre skal vise københavnerne, at det

pejlemærker, som efterfølgende skal debatteres i Venstres organisation.

Endelig skal vi ikke kun vise duellighed på Københavns Rådhus. Venstre skal være et

TERRORFOREBYGGELSE – tryghed eller Big Brother

Tværpolitisk debatmøde

onsdag

den 5. april

kl. 19.30 – 22.00

på Christiansborg

Retsudvalgene for Venstre i København, på Frederiksberg og i Københavns Amt indbyder til Debatmøde med følgende indledere:

Søren Pind, MF,
Venstre

Line Barfod, MF,
Enhedslisten

Tom Behnke, MF,
Det Konservative Folkeparti

Debatmødet sætter fokus på tryghed, herunder terrorforebyggelse og TV-overvågning af offentlige arealer, sikkerhed ved omsætning af fast ejendom og adgang til fri proces og retshjælp.

Tilmelding snarest og senest onsdag den 29. marts via e-mail til venstre@jwn.dk eller pr. post til Venstre, Postbox 90, 2740 Skovlunde, med oplysning om navn og adresse, samt mødets navn og dato.

Du er velkommen til også at tilmelde venner og bekendte.

Folketingets reception udleverer adgangskort til de tilmeldte deltagere umiddelbart inden mødet, men kom i god tid for at undgå kø.

Evt. spørgsmål rettes til nedenstående udvalgsformænd:

Kai Jensen, København. tf. 38 60 03 16, Andreas Wetche, Frederiksberg. tf. 33 25 17 14 (9.00 – 16.00)
Ole Holm Petersen, Københavns Amt. tf. 32 52 76 23 eller til Carsten Bo Nielsen, København. tf. 51 56 41 58

Venstre er med på billige boliger – men ikke på tomme løfter

AF JESPER SCHOU HANSEN (V), MEDLEM AF KØBENHAVNS BORGERREPRÆSENTATION

Det lyder for godt til at være sandt. Og det er det også.

Der er bygget mange dyre boliger i København gennem de sidste år – og det ønsker vi skal fortsætte. Venstre i København bakker alligevel op om nye billige boliger – for det er ikke enten eller, men både og. Vi vil gerne være med til at gøre forholdene attraktive, men vi tror ikke på Ritt Bjerregaards såkaldte boligplan om 5000 boliger på 100 kvm til 5000 kr. om måneden. Intet taler for, at det kan lade sig gøre.

Lad os bare slå fast, at uden massive offentlige tilskud, kan det ikke lade sig gøre at bygge 5000 boliger på 100 kvm. til en husleje/udgift på 5.000 kr. om måneden, sådan som Socialdemokraterne har lovet. Og Venstre er lodret modstander af at bruge trecifrede millionbeløb på at støtte 5.000 boliger i København.

Selvom det ikke kan lade sig gøre, så er der alligevel behov for, at der skabes øget pres for at få en hvis mængde billigere boliger til København, hvis vi ikke skal se både betjente, sygeplejersker, skolelærere og mange andre grupper fravælge hovedstaden, fordi det er for dyrt at bo i området. Det vil i sidste ende sætte en kædereaktion i gang, som i bund og grund ikke er ønskelig.

Som liberal kan man godt diskutere, hvis ansvar det er, at vi får billige boliger. For mig er det ikke en kommunal opgave at skaffe billige boliger – men derimod at skaffe rammer for, at det kan ske.

Det kan for eksempel være ved, at gøre det muligt for pensionskasserne eller fonde at bygge billigt til deres medlemmer eller de, som de måtte støtte. Ritt Bjerregaard har i sin kontraktspolitik med vælgerne lagt sig fast på, at lejlighederne skal bygges uden

offentlige tilskud. Hun har også lagt sig fast på størrelse og pris – noget hun får store problemer med at leve op til.

I Venstre vil vi selvfølgelig holde Ritt Bjerregaard op på løfterne til de Københavnske vælgere. Det var ikke 82 kvm lejligheder til 6.800 kr. hun lovede, men 100

kvm lejligheder til 5.000 kr.. De løfter til vælgerne vil være de første at måle Ritt Bjerregaard på.

Fra vores side skal det ikke være gold oppositionspolitik – vi bakker op omkring forsøget på at få skabt billige boliger i København. Men vi vil ikke måles på noget, vi ikke selv tror på. Billige boliger er afgjort en mulighed, men vi vil bruge de liberale muligheder, der er herfor.

Hvad vil Venstre så?

Vi vil gerne understøtte, at endnu flere private går sammen om at danne andelsboligforeninger eller ejerforeninger, der har det som formål at opføre boliger bedre og billigere, end de kan købe dem på markedet. Det er fri konkurrence. Det er liberalt. Vi vil også gerne indgå i dialogen om, hvordan vi kan udvikle København, og hvilke initiativer vi kan tage, for at få skabt flere muligheder for billigt og spændende byggeri.

Hvad vil Venstre ikke?

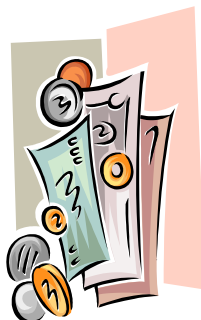
Vi er ikke til kommunalt finansierede fonde, der på fordelagtige vilkår kan overtage kommunale grunde, som ingen andre har haft mulighed for at få fingrene i. Det skal være på lige vilkår.

Vi er heller ikke til at bebygge stærkt forurenede grunde, hvis nogle måtte få den idé. Man skal ikke kunne bo billigt ved at gå på kompromis med sikkerheden og acceptere boliger på stærkt forurenede grunde.

Og vi er slet ikke til billigt slumbyggeri, der vil gentage fortidens fejtagelser med Mjølnerparken og andre ghettoer. Vi er positive overfor billigere boliger – men med den sunde fornuft i behold.

Giv din økonomi førstehjælp...

ZULU økonomirådgivning giver dig en reel og ærlig sparring omkring din privatøkonomi, og dine investeringer.

ZULU økonomirådgivning

OLE MØLLER ANDREASEN
Civiløkonom, HD

Stadionvej 43 - (17) - Postboks 1337 - 2600 Glostrup
Telefon 4345 2207 / 2631 9902 - oma@wpmail.dk

Rekvirer brochure på: oma@wpmail.dk

Se mere på: www.zuluøkonomirådgivning.dk

Sådan faldt brikkerne på plads

Arbejdet i Region Hovedstad er igangsat, og der har været 3 korte møder i Forberedelsesudvalget (betegnelsen for regionsudvalget frem til 1. januar 2007). Forberedelsesudvalget har konstitueret sig med Vibeke Storm Rasmussen (A) som den fremtidige formand – efter at det ikke var lykket for VCBF, (der havde flertallet på valgnatten) at blive enig om, hvem der skulle være formand. Efter flere forhandlingsrunder hvor der ikke kunne skabes enighed, skiftede Henrik Thorup fra Dansk Folkeparti til A og det skabte et politisk flertal (AFO) og med stemmer fra Ø for Vibeke - som den fremtidige formand.

Det lykkes derefter VCB at indgå et forbund med Ø, til et VCBØ samarbejde. VCBØ har i dag flertallet af forberedelsesudvalget mandater - 22 ud af 41.

Forberedelsesudvalget har nedsat et forretningsudvalg bestående af 13 medlemmer, hvoraf VCBØ besidder flertallet med 7. Der er desuden nedsat 4 ad hoc udvalg, Sygehusstrukturudvalget hvor Jørgen Christensen (V) er formand, Sundhedsudvalget hvor V har to medlemmer Sophie Løhde (ordfører) og Jens-Ole Andersen, Social og psykiatriudvalget med Jens Hansen (ordfører) og udvalget for Regional udvikling med Michael Lange (ordfører) og Bent Larsen.

VCBØ har valgt Jørgen Christensen (V) og Per Tersbøl (C) til at repræsentere sig i Vækstforumet og med Jørgen Christensen som den fremtidige formand. AFO er repræsenteret ved Vibeke Storm Rasmussen.

Der er nedsat en midlertidig direktion med adm. direktør for HS Helle Ulrichsen som ordførende, der skal arbejde til at en endelig direktion er sammensat og ansat – hvilket forventes at være på plads i løbet af foråret.

Der er udarbejdet et uddannelsesprogram for de nye medlemmer af Regionen, der blandt andet omfatter besøg på en lang række af de institutioner som vi skal overtage pr. 2007.

Det egentlige politiske arbejde for medlemmer af Forberedelsesudvalget sker i takt med at de 4 udvalg begynder at få et overblik over vores opgaver.

BROKKEREN

Undskyld!

Undskyld! Undskyld, undskyld, undskyld! Ja det er altså ikke mig, der siger "undskyld". Det er mig, der kræver, at I siger undskyld! Jer! Det er jer, der er skyld i socialdemokraternes nedtur i meningsmålingerne. Det er jeres skyld! Jer! Muslimerne! Hvorfor brænder I kun Anders Foghs portræt? Hvorfor ikke også Helles? Eller Aukens? Og hvorfor er det kun Dannebrog, I brænder? Hvorfor brænder I ikke også Metal afdeling 13's røde fane? Vi vil også have lidt goodwill!

Ja, ganske vist er jeg enig med Tøger Seidenfaden fra Politiken i, at Jyllands-Posten aldrig skulle have bragt de tegninger. Hvor var det kunstneriske indhold? Nej, det var noget helt andet, da Salman Rushdie svinede Mohammed til. Dét var kunst! Hvad får nogle ligegyldige tegnere til at tro, at de har lige så megen ret til at drille Mohammed?

Nu havde vores søde Helle ellers lige så godt fat i nakkehårene på ham Anders. Vi var klar til at debattere velfærd. Vores forslag om at hæve efterlønsalderen med to år, der var ved at vinde genklang. Ganske vist var Jens Rohde ikke sen til at forsøge en overhaling venstre om – med sit krav om at efterlønnen skulle bestå for alle. Ak og ve! Selv en gammel socialdemokrat får sværere ved at kende forskel på socialdemokraterne, Jens Rohde og Dansk Folkeparti. Men jeg minder gang på gang mig selv om, at der vitterlig er forskel. Selvom Anders Fogh er begyndt at barbære sig midt på dagen, er det da heldigvis tydeligt, at Helle har mere held med det.

Vores Helle! Ja, jeg ved godt, at hun ikke er lige så hård i filten, som vi var, da vi var unge og fulgte Stauning i tykt og tyndt. Men hun er vores. Ingen kan tage hende fra os. Hun kommer fra Ishøj, og er ganske vist datter af en direktør og en kontorchef. Men hun har heldigvis brudt den negative sociale arv og læser ikke længere Land og Folk. Eller Aktuelt for den sags skyld, for den er også gået ind. Men hun har en kronhjort hængende på sit kontor. Det ved jeg fra dagspressens reportager. Hun er i kontakt med folket på sådan en hip måde. For det er en hip kronhjort af en avantgardekunstner. Så Rindal ville nok ikke have været helt tilfreds. Men det smager dog af vildt.

Jeg kan egentlig godt blive lidt i tvivl om, hvorvidt kronhjorten er et helligt dyr for en anden religion. Måske må den slet ikke afbildes? Måske kan det skabe en international krise og lidt belejlig opmærksomhed om vore værdier! Vi opgiver aldrig kronhjorten. Vi står fast på vore principper om ytringsfrihed, hvis den har et kunstnerisk sigte. Akkurat som statsministeren. Vi vil selvfølgelig efterfølgende sige, at det ikke var vores mening at såre nogens følelser, og at vi aldrig selv ville have malet en kronhjort, dersom vi havde vidst, at nogen kunne finde på at slå os ihjel. Sådan er vi ikke. Vi har principper. Og så kan vi efterfølgende kræve politisk borgfred, så ingen får lejlighed til at skyde på vores Helle, mens meningsmålingerne drøner i vejret og bringer os nærmere magten.

Vi trænger til en socialdemokratisk regering igen. Ja, det gør vi da, gør vi ikke? Tænk engang: Det var os, der halverede dagpengeperioden, nedsatte ydelserne for unge og fik sat fart i privatiseringerne og opbygningen af private pensioner. Hør hvor gik det egentlig galt? Måske skulle vi i virkeligheden beholde Fogh. Han er den bedste garant for socialdemokratisk politik. Hvad så med vores Helle? Hun kunne blive ny administrerende direktør i CEPOS! Så har det socialdemokratiske Danmark for alvor sat sig igennem. Helledusseda!

Danske styrker skal først ud af Irak, når tiden er moden

AF ULRIK KRAGH, KOMMITTERET FOR HJEMMEVÆRNET

Der er stærke politiske kræfter i Folketinget, som pusler med en plan for, hvordan det danske militære engagement i Irak kan trækkes hjem og erstattes af andre initiativer. En rigtig tanke – men først når tiden er moden. Hvornår den er det kan selvfølgelig diskuteres, men inden man bestiller returbilletten til de danske soldater, bør man være opmærksom på følgende:

2005 har været et omtumlet år i Irak. Der har været såvel positive som skuffende hændelser. Især de negative hændelser med selvmordsbombere og manglende fremskridt i genopbygningen kræver stor vilje og lederskab at overvinde. Det kræver vedholdenhed og ukuelig optimisme at hjælpe det irakiske folk til et frit og demokratisk Irak. Men det vil lykkes, hvis den vestlige verden holder fast og støtter de nye irakiske ledere med at forme et nyt demokratisk Irak.

Den politiske udvikling har uden tvivl været den mest positive i Irak i 2005. Det er lykkedes irakerne at vælge en regering, at udarbejde en forfatning samt at holde parlamentsvalg. Et formidabelt demokratisk fremskridt for et folkeslag uden demokratiske traditioner. Bedst af alt var det sidste parlamentsvalg, hvor også de sunnimuslimske irakere engagerede sig.

Langt sværere ser det ud med genopbygningen af Irak. Til trods for meget store økonomiske ressourcer fra mange donorlande er det meget svært at etablere store fremskridt i genopbygningen af landet. Når de internationale investorer og organisationer oplever, at deres medarbejdere kidnappes og halshugges, kan ingen med rimelighed pege fingre ad deres tilbageholdenhed. Derfor er intern sikkerhed en helt afgørende faktor for yderligere fremskridt i Irak.

Den bedste måde at hjælpe irakerne på er gennem fortsat støtte til opbygning af egne sikkerhedsstyrker under demokratisk kontrol. Kun gennem troværdig sikkerhed for investorer og genopbygningsorganisationer kan der skabes et klima, hvor de ægte fremskridt kan lykkes.

Det vil være et gigantisk svigt over for det irakiske folk at lade irakerne alene med den lille ekstremistiske gruppe Saddam Hussein-tro sunnimuslimer, som kæmper sammen med de udefra kommende islamistiske terrorister for, at demokratiseringen skal mislykkes. Risikoen for borgerkrig med heraf følgende humanitær katastrofe er alt for stor. Det vil være helt forkert at løbe den risiko, når målet med en fri og demokratisk irakisk stat er inden for rækkevidde.

Fortalerne for en hurtig dansk exit-strategi har fokus på øget dansk indsats med hensyn til træning af sikkerhedsstyrker og hjælp til opbygning af politi og retsvæsen. Det er helt rigtigt set. Der er mange ting, som vi fra dansk side kan gøre på disse fronter. Men det vil være direkte spild af gode kræfter, hvis en øget dansk indsats i genopbygningen af det irakiske civile retssystem drukner i en borgerkrig.

Hvis ellers de irakiske politikere fortsat beder om hjælp, kan Danmark ikke gøre en større sikkerhedspolitisk forskel andre steder i verden end i Irak - og det gælder mindst i hele 2006.

Det er et stort ansvar at være politisk leder. Især når det gælder militærindsættelse og sikkerhedspolitik på andre folkeslags vegne. Derfor må Irak-diskussionen ikke falde tilbage i det spor, der er styret af dansk indenrigspolitisk fnidder.

~~Venstre
Søllerødvej 30
2840 Holte~~

KØBENHAVNS AMT
Amtsformand
Lars Stolshøj, tlf. 4373 3565,
stolshoj@post.tele.dk
Homepage:
www.venstre-kbhamt.dk

Formand for amtsrådsgruppen
Bent Larsen, tlf.: 3963 0200,
benlar@amtsraad.kbhamt.dk

GENTOFTE
Egil Rindorf, tlf.: 3965 5252,
egil@rindorf.dk
Folketingskandidat:
Vakant

LYNGBY
Ove Kjær, tlf. 4542 2979,
o.kjaer@paradis.dk
Folketingskandidat:
Beskæftigelsesminister
Claus Hjort Frederiksen, MF
tlf. 3392 5800, chf@bm.dk

BALLERUP
Stig Rée, tlf. 4444 0926,
reemanag@inet.uni2.dk
Folketingskandidat:
Pia Larsen, MF,
tlf.: 3337 5438, vpila@ft.dk

GLOSTRUP
Hans-Christian Ellegaard,
tlf. 4399 8183, ellegaard@mail.tele.dk
Folketingskandidat:
Statsminister
Anders Fogh Rasmussen, MF,
tlf.: 3392 3300, stm@stm.dk

HELLERUP
Jens Martin Tarp, tlf. 3965 8285,
jens.tarp@natmus.dk
Folketingskandidat:
Vakant

GLADSAXE
Vibeke Nielsen, tlf.: 4498 1286,
vibnie@mail.dk
Folketingskandidat:
Gitte Lillelund Bech, MF
tlf.: 3337 4544, vgilb@ft.dk

HVIDOVRE
Jess Petersen, tlf. 4343 8615
jess.petersen@hotmail.com
Folketingskandidat:
Vakant

AMAGER
Tove Malzer, tlf.: 3253 2486,
tovemalzer@get2net.dk
Folketingskandidat:
Marion Pedersen, MF,
tlf.: 3337 4562, vmarp@ft.dk

RØDOVRE
Flemming Jensen, tlf. 4444 7735,
fkj@nohau.dk
Folketingskandidat:
Kjeld Danneskjold- Samsøe,
tlf.: 3964 0026, kjeld@danneskiold.dk

2006

SÆT KRYDS I KALENDEREN

Mandag den 13. marts 2006

Kl. 19.30: Mød Social- og Ligestillingsminister Eva Kjer Hansen.
Venstres Gruppeværelse på Christiansborg, 2. sal, værelse 90.
Tilmelding senest den 11. marts.

Se mødeannonce på side 4.

Onsdag den 5. april 2006

Kl. 19.30 – 22.00 Debatmøde om terrorforebyggelse med Søren Pind
(V), Line Barfod(EL) og Tom Behnke (C). På Christiansborg.
Tilmelding senest den 29. marts 2006.

Se annoncen side 12.

Torsdag den 20. april 2006

Kl. 19.00: Ordinær generalforsamling i Københavns Amt
Store Sal på Herlev Sygehus,

Se indkaldelse i indstikket.

Mandag den 5. juni 2006

Kl. 14.00: Grundlovsmøde på Edalgave Gods

Mandag den 5. juni 2006

Kl. 14.00: Grundlovsmøde på Landbohøjskolen, Bülowvej 13,
Frederiksberg.

Arrangør: Venstre i København og Venstre på Frederiksberg

VENSTRE

Venstre i Københavns Amt

v/Lars Stolshøj
Vildtbanestien 21, 4.tv.
2635 Ishøj
4373 3565
4063 1840
stolshoj@post.tele.dk
www.venstre-kbhamt.dk

Til alle medlemmer af Venstre i Københavns Amt

6. marts 2006

Hermed indbydes til:

Ordinær Generalforsamling
Torsdag d. 20. april 2006
Kl. 19:00
Store Sal på Herlev Sygehus

Dagsorden:

1. Valg af stemmetællere
2. Valg af dirigent
3. Beretning og drøftelse af organisationens forhold
4. Regnskab og budget
5. Indkomne forslag
6. Fastsættelse af kontingent
7. Valg af formand
8. Valg af næstformand
9. Valg af kasserer
10. Valg af sekretær
11. Valg af 5 bestyrelsesmedlemmer og 2 suppleanter
12. Valg af 2 revisorer og 2 suppleanter
13. Evt.

Statsminister Anders Fogh Rasmussen vil i forbindelse med Generalforsamlingen tale om den aktuelle politiske situation i Danmark og der vil blive lejlighed til at stille spørgsmål.

Møde – og stemmeret på amtsgeneralforsamlingen, har samtlige medlemmer af Venstres vælgerforeninger i Københavns Amt, med gyldigt medlemskab for 2006.

**På bestyrelsens vegne og
med venlig hilsen**

**Lars Stolshøj
Amtsformand**

Statsministeren er hovedtaler på mødet

Formandsberetning 2005/2006 for

Et år med masser af aktivitet – på trods af en aflyst afstemning om EU-traktaten, men et år med nye streger på Danmarkskortet og valg til byråd, sammenslægningsudvalg og ikke mindst til de nye regioner.

Lokalt bliver forandringsvillighed og samarbejdsevne nøgleord for det kommende år.

På landsplan har Venstre for alvor markeret sig som landets ledende parti, ikke mindst takket være Statsministerens suveræne ledelse af regeringen, er

vor største konkurrent endt i splittelse i en visionløs skuffe.

Amtsbestyrelsen

Allerede i forbindelse med det konstituerende møde i maj blev det besluttet, at vi skulle afholde så få møder som muligt, da alle ville være stærkt engageret i den lokale valgkamp hele efteråret. Dette blev respekteret, og der er kun afholdt 4 møder, hvor vi bl.a. har haft

besøg af Amtsborgmester Jørgen Christensen, der var vor spidskandidat til regionsvalget.

Fremmødet har været yderst tilfredsstillende, og debatlysten er som altid god.

Desværre har vi i år været nødsaget til at aflyse nytårsmødet med Statsminister Anders Fogh Rasmussen, da hans kalender ganske enkelt ikke tillod det.

Vi håber, det vil lykkes i 2007, hvor vi skal afvikle den nuværende amtsorganisation, så en pindemad og en lille gravøl må være på sin plads til den tid.

Det bør i denne forbindelse nævnes, at vi ved Landsmødet i 2006 skal vedtage en ny intern struktur for Venstre og dermed hvilke fora, der skal overtage og videreføre de mangeartede opgaver.

Politiske udvalg

Koordinationen imellem amtsudvalgene, landsudvalget og folketingsgruppen er fortsat mangelfuld på flere områder, et tema der skal sættes fokus på i forbindelse med den nye struktur i Venstre.

Jeg er fortsat uforstående overfor den ringe interesse for at sikre samspillet imellem folketingsgruppe og bagland. Det burde sikre alle et bedre grundlag for politiske oplæg, at man har clearet med baglandet, det handler om tovejs kommunikation, om vi skal sikre

Venstre i Københavns Amt

optimale resultater.

På den anden side, så må min undren også gælde den manglende interesse i baglandet for at drøfte emnerne i Idedebat oplægget, der blev udsendt sidste år med henblik på vedtagelse af et nyt principprogram ved Landsmødet i 2006.

Interessen kan på ingen måder sammenlignes med 1993-94, hvor engagementet var yderst synligt. Denne kedelige udvikling kunne meget vel give anledning til den tanke, at Venstre bagland er bedst i opposition og måske mindre god til at sætte nye mål og visioner op, mens vi har ledelsen.

Men det er altså vigtigt, at vi fortsat vover at diskutere liberal politik i Venstre – også mens vi er ved magten – ellers begår vi samme fejl som A gjorde i 90'erne. Lad os sætte os lidt længere frem på stolen, mens tid er og lad andre få plads ved ryglænet, det er ikke længere pladsen for Venstres medlemmer.

Medlemstal

I skrivende stund (18. februar), foreligger der endnu ikke endelige opgørelser over medlemstallet i amtets kredse. Men burde vi ikke kunne forvente en rimelig fremgang efter et kalenderår med 2 vigtige valg, det må vi sætte vor lid til.

De officielle tal vil blive præsenteret på vor Ordinære Generalforsamling d. 20. april – se indbydelse på forsiden af beretningen.

Uddannelse

Det forløbne år har ført bevis for flere ting, bl.a. at ingen af os kan blive for dygtige til de opgaver, vi har påtaget os.

Når vi tager antallet af problemsager i ed, så er det i sig selv bevis for, at vi bør arbejde langt mere med en række emner. Det gælder ikke mindst bestyrelsernes ansvar for opstilling af kandidater, gennemførelse af valgkampe og efterfølgende konstituering.

Valget i 2005 har desværre blotlagt problemet i en række kommuner.

Venstres Uddannelsesforum (VUF) har igennem de

seneste år udbudt en bred vifte af tilbud, med en yderst ringe brugerbetaling på 50-100 kroner. Alligevel må vi konstatere, at tilmeldingerne har været yderst overskuelige.

Det er ikke godt nok!!

Som én af de første opgaver den nye amtsbestyrelse vil tage hånd om er, at indbyde repræsentanter fra samtlige lokalforeninger i amtet til en konference. Dette gjort med henblik på at kickstarte de fornødne initiativer frem mod det næste kommunevalg i 2009.

I samme moment skal vi alle blive bedre til at spotte potentielle problemkandidater og forebygge diverse problemer (læs fristelser) ved konstitueringen.

Landsmødet

Københavns Amt var endnu engang godt repræsenteret ved mødet i Odense, og det lykkedes endnu engang for os at få valgt Henrik Bach Mortensen ind i Hovedbestyrelsen.

Desværre startede den traditionsrige aftenfest lidt kaotisk, men som altid, så lykkedes det at gennemføre endnu en festlig aften.

Det var ikke kaos, der mødte deltagerne søndag morgen, det var derimod en frisk og velforberedt formand der tog imod os.

Endnu engang uden manuskript, holdt vor formand en fængslende tale, hvor han opsatte 7 nye pejlemærker for Venstre, nye mål på såvel den korte som den lange bane.

Du kan finde talen på www.venstre.dk under Politik/Taler.

KV 05

Venstre havde hverken mere eller mindre et kanon-

valg ved KV 2001. Det ville således være en kæmpe præstation i sig selv at fastholde dette niveau. På landsplan var der faktisk tale om status quo, kun en lille tilbagegang, men desværre var denne koncentreret i Hovedstaden og omliggende kommuner.

Vi skal dog glæde os over, at vi fortsat har 2 Venstreborgmestre i amtet. Erik Fabrin i Søllerød/Rudersdal og Jesper Bach i Værløse/Furesø.

Ved Generalforsamlingen vil vi præsentere den reelle udvikling i de enkelte kommuner.

Region Hovedstaden

I maj 2005 blev der afholdt Opstillingsmøde for Regionen, og valgt som spidskandidat blev Amtsborgmester Jørgen Christensen fra Frederiksborg Amt, med Bent Larsen som nummer 2.

På samme møde blev vort udkast til Handlingsprogram godkendt med en række rettelser og tilføjelser.

Herefter kunne det egentlige arbejde starte i kandidatgruppen og selv i bagklogskabens klare lys, mener jeg ikke vi kunne have gjort det meget anderledes, med henvisning til nedenstående valgresultat.

I lang række faktorer spillede imod os, ikke mindst mediernes (læs Lorry) negative indgang til Venstre i Københavns Kommune og ligeledes dønningerne efter

Radikales flotte FV-valg i februar.

På det kommende delegeretmøde i maj 2006 vil vi gå mere i detaljer med hele forløbet. Fra opstillingsmødet til konstitueringen faldt på plads, 5 uger efter valget!!

Valgresultatet blev desværre langt fra, hvad vi havde forventet, da vi af de 41 pladser kun vandt de 8, et resultat vi på intet tidspunkt havde kalkuleret med. Desværre har vi efterfølgende måtte tage afsked med Karin Falkencrone, grundet de problemer hun skabte i Fredensborg-Humblebæk.

Valgdeltagelsen faldt fra 85% i 2001 til 65% i 2005, hvilket svarer til et reelt fald på 25%, men desværre blev vor tilbagegang i stemmer en del højere.

Resultatet i de 5 områder blev som følger, i forhold til amtsrådsvalgene i 2001

	2001	2005	Index
Københavns Amt	90.600	50.783	56
Frederiksborg Amt	92.064	52.742	57
Bornholm	11.156	7.068	63
Københavns Kommune	58.942	26.971	46
Frederiksberg Kommune	6.080	3.866	64
Total	258.842	141.430	55
%	25,9	17,7	

Til sammenligning opnåede:

Socialdemokraterne	29,5%	31,0%	105
Radikale	6,5	10,2	156
Konservative	13,7	14,8	108
SF	10,1	8,3	82
DF	7,5	7,6	101

Konstitueringen blev et kapitel for sig – og dette vil ligeledes blive gennemgået detaljeret ved det kommende delegeretmøde.

Desværre lykkedes det os ikke at vinde formandsposten, på trods af et borgerlig/liberalt flertal, men det var ganske enkelt ikke muligt at få B og O til at mødes om en kandidat.

Derimod valgte O at tilslutte sig en mindretalsgruppe, der ved formandsvalget fik støtte fra Ø.

Stik imod alle forventninger lykkedes det os nemlig at samle en flertals valggruppe bestående af Radikale, Konservative, Enhedslisten og Venstre med i alt 21 stemmer.

Denne gruppe blev enige om udvalgenes sammensætning og kunne ligeledes udpege respektive formænd.

Som bekendt blev regionerne etableret med det primære formål at lede sygehusene og i den forbindelse var det med stor tilfredshed, at Venstre fik formandsposten i udvalget for Sygehusstruktur, en post der bliver besat af Jørgen Christensen.

Gruppen har endvidere konstitueret sig med Bent Larsen som gruppeformand.

Landspolitisk

Netop i disse dage (medio februar) oplever Danmark sin værste udenrigspolitiske krise siden 2. verdenskrig. Jyllands Postens udfordring af ytringsfriheden har slået store skår i forholdet til den muslimske verden.

Jeg mener på ingen måder, at ytringsfriheden er til diskussion, den er et væsentligt fundament i det danske samfund og ligeledes i den vestlige verden, men jeg diskuterer gerne om en bevist provokerende udfordring af samme tjener et formål i en globaliseret verden.

Netop i disse dage oplever vi en stigende interesse for dialog fra "begge sider" – og det er den eneste reelle udgang, vi har på denne konflikt. Forståelsen for hinandens kulturelle og religiøse opfattelser. En forståelse der selvfølgelig gælder begge veje.

Den store udfordring ligger i, at konflikten opfattes forskelligt på tre niveauer, nemlig det parlamentariske, det religiøse og sidst men ikke mindst – gadens parlament.

Vor regering, med udenrigsministeren og ikke mindst statsminister Anders Fogh Rasmussen i spidsen, har ageret med en uovertruffen kompetence og i alle situationer sikret en perfekt balance imellem de stærke interesser, der har været udtrykt fra flere sider.

Det er mit inderlige håb, at situationen er

stabiliseret, når dette læses, og at resultaterne af den åbne dialog er begyndt at vise sig.

Mere herom ved generalforsamlingen.

Ovenstående har betydet, at der p.t. er "våbenhvile" på Christiansborg, hvilket har resulteret i en udsættelse af reformarbejdet. Vi må bl.a. afvente regeringens udspil omkring velfærdsreformen, og vi afventer ligeledes i disse dage et udspil omkring de nye kredse.

Det der ikke er sat i stå, er en fortsat positiv udvikling i dansk økonomi, en udvikling den danske befolkning nu mærker på egen pengepung. Optimismen er høj hos såvel erhvervsliv som hos lønmodtagerne. Et langt sejt træk med bl.a. skattestop har nu sin virkning.

Men det er ikke målet i sig selv, vi skal videre for at sætte endnu dybere fodaftryk i dette århundrede, det skal nemlig præges af den liberale grundholdning.

Den nye kommunalreform er et faktum, og arbejdet i de nye kommuner og regioner tager form, nye udfordringer der skal udmønte sig i en langt mere effektiv offentlig sektor til glæde for borgerne.

2006 bliver på mange måder interessant for arbejdet på Christiansborg. Hvorledes vil de splittede Socialdemokrater agere omkring reformarbejdet, vil de virkelig, som deres nye formand har lovet, forhandle regeringen ud af kontorerne. Mere interessant er måske, om de efter forhandlingerne også kan levere varen i salen, eller om de fortsat vil tillade DF så megen plads på banen.

Husk, uanset hvad Venstre måtte mene om velfærdsreformer, så skal der fortsat være 90 medlemmer af Folketinget, der trykker på den grønne knap.

